

Sygn. akt IV K 842/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Patrycja Mrowiec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2017 r.

sprawy **D. P.**, s. M. i M. z domu P., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to że:

w dniu 23 czerwca 2016 roku w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia wybicia szyby przedniej prawej i dwóch tylnych prawych poprzez dwukrotne rzucenie kamieniem w samochód osobowy marki N. (...) rej: (...) zaparkowanego na parking strzeżonym powodując w ten sposób straty na kwotę 1400 złotych na szkodę J. K.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk,

orzeka

I. oskarżonego D. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w czynu z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 kk nakłada na oskarżonego D. P. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 1400 (tysiąc czterysta) złotych,

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa wydatków i zwalnia go od opłaty.

Sygn. akt IV K 842/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. szukał swojego kolegi i w dniu 23 czerwca 2016 roku w W. przy ul. (...) wszedł na teren parkingu, na którym w przyszłości bywał i na którym był znany pracownikom prowadzącym parking strzeżony, z uwagi a zakłócanie spokoju, krzyki. Wcześniej D. P. był zatrudniony przez koło 3 lata na pobliskim skupie złomu. D. P. na wskazanym parking strzeżonym w dniu 23.06.2016 r. zachowywał się wulgarnie i rzucił butelką w samochód marki N. (...) rej: WW (...), ale nic się nie stało. Następnie podniósł kamień i rzucił nim w ten samochód w szybę, po czym wziął drugi kamień i rzucił w drugą szybę tego samochodu, dokonując uszkodzenia mienia wybicia szyby przedniej prawej i dwóch tylnych prawych w samochodzie osobowy marki N. (...) rej: (...) zaparkowanego na parking strzeżonym. Na parking obecny był pracownik C. B., który widział zachowanie D. P.. Wezwana została Policja. D. P. spowodował straty na kwotę 1400 złotych na szkodę J. K.,

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. k. 39-40, k. 49, zeznania świadka S. K. k. 11-13, świadka C. B. k. 32-33, protokół oględzin rzeczy k.15 – 16, protokół zatrzymania k. 2-4, pisma k. 5, 29, notatki urzędowe k. 1, karta karna k. 45-48, 51-53, opinia sadowo – psychiatryczna k. 96).

D. P. ma 55 lat. Ma wykształcenie zawodowe, pracuje jako kamieniarz, uzyskuje dochody 2500 – 3000 zł., jest rozwiedzony, ma dziecko w wieku 21 lat, płaci alimenty 100-200 zł., za zadłużenie alimentacyjne, karany, ma zaburzenia osobowości, poczytalny obecnie i w chwili czynu.

(wyjaśnienia oskarżonego k.49, karta karna k. 51-53, opinia sadowo – psychiatryczna k. 96)

Oskarżony D. P. k. 39-40, 49 przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu – w całości zgodnie z treścią zarzutu i wyjaśnił, że nie wie co się stało, wyjaśnił, że celowo rzucił w samochód, że samochód był przypadkowy, że było mu wszystko jedno, w który rzuci. Wyjaśnił „jest mi głupio, że to zrobiłem”, w postępowaniu przygotowawczym ze szczegółami zrelacjonował swoje zachowanie. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił jako spójne i logiczne, zgodne z wiarygodnym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wiarygodności przyznania się oskarżonego.

Zgromadzony w sprawie osobowy materiał dowodowy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, jeśli chodzi o ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego. Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia są zgodne z wiarygodnymi i logicznymi zeznaniami świadka funkcjonariusza Policji S. K. k. 11-13 i świadka C. B. k. 32-33 – naocznego świadka zdarzenia, które zrelacjonował jego przebieg zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Zeznania świadków są spójne i logiczne, wzajemne zgodne, świadkowie to osoby obce dla oskarżonego, które nie miały żadnego motywu, aby zeznawać na temat jego zachowania niezgodnie z prawdą. Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w sposób przewidziany prawem, Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów także strony.

Sąd podzielił opinie biegłych sądowych lekarzy psychiatrów, została wydana przez osoby posiadające właściwe kwalifikacje do jej wydania, jest wyczerpująca i logiczna, sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wykazał, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 288 § 1 kk tj. przestępstwa zniszczenia mienia.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Oskarżony miał pełną możliwości rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest osobą dorosłą i poczytalną. Oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem, jednak spośród wielu możliwych zachowań wybrał drogę kolidującą z normami prawa karnego. Powyższe wnioski nakazują uznać, że oskarżonemu można przypisać winę w czasie popełnienia czynu zabronionego. Okolicznością poważnie obciążającą jest wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego (k. 51-53), w tym za przestępstwo przeciwko mieniu, co świadczy, że oskarżony rażąco lekceważy porządek prawny, także w czasie zarzucanego czynu, którego dopuścił się pomimo kar za poprzednie przestępstwa, okolicznością obciążającą dodatkowo jest działanie bez jakiegokolwiek zrationalizowanej przyczyny. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i złożenie wyjaśnień.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, Sąd uznał, że przyznanie się oskarżonego było szczere, świadome i zgodne z prawdą, gdyż było spójne z ustaleniami poczynionymi na podstawie pozostałego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd przypisał oskarżonemu winę i sprawstwo przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Oskarżony w dniu 23 czerwca 2016 roku w W. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia wybicia szyby przedniej

prawej i dwóch tylnych prawych poprzez dwukrotne rzucenie kamieniem w samochód osobowy marki N. (...) rej: (...) zaparkowanego na parkingu strzeżonym. Spowodował straty na kwotę 1400 złotych na szkodę J. K., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk zniszczenia mienia. Oskarżony poprzez rzucenie kamieniami dokonał wybijania szyb, czym uszkodził mienie pokrzywdzonego.

Sąd na podstawie art. 288 § 1 kk skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 1400 złotych.

Występek przypisany oskarżonym charakteryzuje się przeciętnym stopniem społecznej szkodliwości. Na niekorzyść oskarżonego przemawia jego uprzednia wielokrotna karalność, zaatakowanie mienia obcej osoby, bez jakiegokolwiek racjonalnej przyczyny.

Mając na uwadze wielokrotną uprzednią karalność, Sąd stwierdził, że brak jest w sprawie przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony bowiem kolejnym swoim zachowaniem dowiódł rażąco lekceważącego stosunku do porządku prawnego, co obrazuje, że wcześniejsze kary nie odniosły wobec oskarżonego dostatecznie wychowawczego rezultatu. W ocenie Sądu jedynie orzeczona kara pozbawienia wolności może wpłynąć dostatecznie wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego i prawidłowo sprzyjać przestrzeganiu przez oskarżonego porządku prawnego, jednocześnie pozostając adekwatną w związku z popełnionym przestępstwem. Sąd stwierdził, że orzeczona kara pozbawienia wolności adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uzmysławiająca oskarżonemu nagannność oraz niedopuszczalność podobnego zachowania. Sąd orzekł karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia dla czynu z art. 288 § 1 kk, uwzględniając okoliczność łagodząca w postaci przyznania się do winy i sprawstwa zgodnie z treścią zarzutu i złożenia wyjaśnień pozwalających na ustalenie motywacji oskarżonego. W ocenie sądu kara jest realnie dolegliwa oraz spełniająca wymogi prewencji ogólnej, ugruntowująca słuszne społeczne przekonanie, że sprawcy czynów zabronionych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami karnymi swojego niezgodnego z prawem postępowania.

Mając na uwadze wartość szkody wyrządzonej przez oskarżonego 1400 zł., w celu zagwarantowania pokrzywdzonemu jej naprawienia i celu wychowawczego oddziaływania na oskarżonego Sąd orzekł na podstawie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 1400 zł.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk mając na uwadze wysokość dochodów oskarżonego, zadłużenie alimentacyjne, rodzaj orzeczonej kary oraz okoliczność nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, uznając, że ich uiszczenie spowodowałoby uszczerbek dla koniecznego utrzymania.